

У СКЛОНИШТУ

Ласло
Силађи

куда скитају шуме
док ноћ у жармовима
залежало блато меси
да л сањам ја
ил мој ленео
да л чујем
вечерње кораке шуме
ил то сенке
узлетелих птица
корачају
попирем у бунаре ноћи
а тамо месец орезан стари
целог живота
од сунца смо се склањали
је л овде место наше страсти
у часовима
када задрхтали ветар
када мреже мојих крвних судова
расклаћене речу дове
око мене ваздух
слаткоће преображава у соли
окапају црни дроздови
да л ишта смрти одолева
у твој погледу опружен
оче
очи моје
оче наш
нахрани стихове моје
и подари их звездама
што попадаше у море

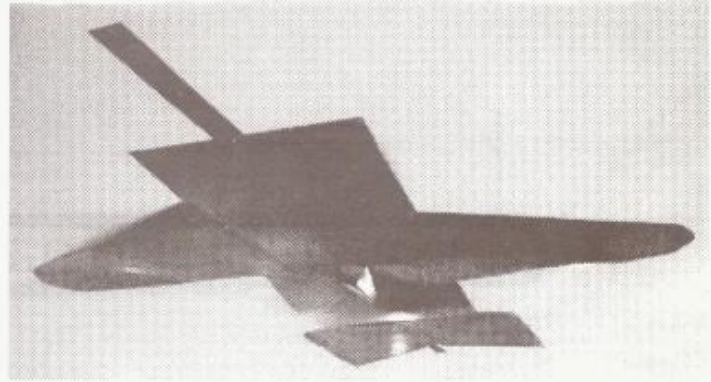
остарили смо синоћ
у мислима руже
сип вишњи
сунице
моја сенка и ја
остарили смо јер
мој глас земљу чује
остарили смо јер
у мени се тескоба
сакушља и шири
а срце лула
празне врчеве
остарили смо
а још те не видех
себе представљам
у твој лику
и пишем прастих
јер од нас остаће
прах и стих
и на сваком нашем месту
настаће нова вечност

у *Склоништу*
29.03.1999.године

ПОГУБНЕ ВИСИНЕ

Бојана
Весин

Сви ратови су свети?
Све песме су туге личних идеала.
Недостајале су нам паузе у говору, тишине
између редова, престројавање у ходу.
Цивилизација, након свега, жели главом да удара о зид.
Увек се оружјем буди свест.
Смртоносне су висине оних који су заволели положај свог лета, свој замах
крилима.
Њихов лет је погубан
нако опеван као жртва, као жртвено успињање небу (наслућеном интересу).

Љубе Вучинић,
XXVII Новосадски Салон,
Летила

ПАПИР

АЛХЕМИЈА КРИКА

Жарко
Золотић

кроз међаву
поштар носи писмо
кроз кушуме
бомбаш носи бомбу
кроз вагину:
кокош носи јаје

водоноша воду
тамбураш тамбуру
трудница дете

и свак
и свак нешто ради
и свак и свак нешто
носи

а он (замислите)
:греду

и још једну
:греду

кроз заглашујући
Јерусалим

(Из рукописа *Црни хлеб Генија*)

Прогутаће их висине, олује новчаница,
сломиги их амбициозни вихор.
Остаће подомљена крила, празне канџе,
расуто перје.
Достојанство изгубљено у пролећу и цвркату
туђих гнезда.
Црна птицо, залутала си у небо које су претходно
насиле молитве светих (знамо јер верујемо).
Њих не можеш купити. Не можеш их ни покрасти.
То богатство за тебе је недостижно.
Поразите те висине духа.
Твоја крила нису бесмртна.
Припадаш времену пролазном, свету другом (рају вештачком).
Твој престиж поштовање се сауд а где
је човечност распродата. Тргуј само душама које су
истакле своје цене.
Још мало времена има...
Престаће песме.
Ућутаће и смисао.
Нека тишина пропрати оно што следи.
(Епидемија. Планета болесна, са температуром и грозницом.
Организам у борби са антителима).
Али, боље бежи, док још ликују лажи, док још има
лажног сјаја који те краси... Иди, птицо
храњена болесном маштом.
Пусти сад гордост
(боље признај да је узалудан био летет крилима).
Када се облаци разиђу, светлост те уплаши и порази,
колика је вредност њена?
И, шта беш на крају, са њом?